

De sju dödssynderna

Välkomna. Gud välsigne er, mina käraste vänner. Välsignad är denna stund.

Jag har lovat att ge er en psykologisk förklaring av vad de sju dödssynderna innebär. Det som kallas för synd är den yttre manifestationen, antingen i handling eller i tanke, av en psykologisk avvikelse och omognad. Resultatet av en inre förvrängning ger med andra ord upphov till det som kallas "synd". Den gemensamma nämnaren för alla synder är själens omognad, som gör den oförmögen att relatera, kommunicera och älska. I vidaste bemärkelse är synd brist på kärlek. En omogen person är aldrig förmögen att älska. Vem som helst i det tillståndet är självisk, egocentrisk, blind och kan inte förstå andra. Omognad innebär separation. I separation älskar man inte och man befinner sig därför "i synd". I psykologiska termer är synd neuros. Den enda skillnaden mellan det andliga och psykologiska perspektivet är att det andliga perspektivet betonar resultatet, medan det psykologiska perspektivet visar de underliggande orsakerna och de olika strömmarna och komponenterna som leder till separation, neuros, eller synd.

Den första dödssynden är HÖGMOD. Jag har diskuterat detta tidigare.* Ni känner alla till dess ursprung, orsak, verkningar och sidoverkningar. Helt kort: Högmod är alltid en kompensation för underlägsenhets- och otillräcklighetskänslor. Att effekterna av högmodet måste leda till separation är självklart.

Den andra dödssynden är GIRIGHET. Ni känner återigen till dess djupare innebörd från tidigare föredrag. Om man åstundar något som man inte äger, gör man sig blind, eftersom man tror att det skulle ge lycka att äga det, när lycka i själva verket är ett inre tillstånd som aldrig kan uppnås med yttre medel. Man är också blind när man ignorerar de inre orsakerna till att man inte har det man önskar.

I ert sökande för att förstå er själva, har ni börjat inse att vadhelst ni saknar i era liv, förutsatt att er önskan om det är en sund önskan, orsakas av en konflikt inom er. En sådan konflikt är att du – kanske omedvetet – är rädd för just det du mest önskar. Du kanske önskar dig saker och är omedveten om många hinder för att detta ska uppfyllas. Slutligen kan du även vara omedveten om vad du verkligen önskar dig. Under dessa omständigheter kan du avundas andra och åstunda vad de har, på grund av att du inte kan lösa dina egna problem som hindrar dig från att uppfylla dig

själv. Vad du åstundar kan utgöra ett substitut för dina verkliga behov som du kanske inte är medveten om.

Girighet, liksom högmod, separerar dig från andra och från ditt verkliga jag. Båda leder till och har sin upprinnelse i en självalienation; båda är motsatser till kärlek, kommunikation och att relatera till andra. Dessa synder förenar inte, utan särskiljer dig och sätter dig över andra, på en speciell, isolerad plats som du tror att någon annan intar. Allt detta är en inre blindhet som leder till yttre själviskhet och till separation.

Den tredje dödssynden är LUST. Lust missförstås så ofta. Man tror att det handlar om sexualitet, men så är det inte nödvändigtvis. Vad innebär då lust? Den innebär alla former av passionerade begär, oavsett om det har med sexualitet att göra eller inte, som man avnjuter i en egocentrisk eller isolerad anda. Det är den barnsliga inställningen av ”Jag vill ha, vill få”, utan en sann anda av ömsesidighet. Man kanske är villig att ge, förutsatt att man får det man vill ha, och ändå läggs den grundläggande tonvikten subtilt på jaget snarare än på ömsesidighet. Sann ömsesidighet är inte möjlig utan förmågan att avstå och tolerera att man inte alltid får det på sitt sätt. Mognaden att utstå frustration och att släppa taget om sin vilja är en förutsättning för en sann ömsesidighet. När behovet att ta emot är en girig kraft som i sin natur är självisk, då kan man tala om lust.

Det är, som jag ofta har sagt, lätt att bli lurad, eftersom ju starkare detta själviska behov är, desto mer kan personen offra sig, underkasta sig och vara en martyr. Allt detta är en omedveten manipulation för att få det på sitt sätt. Eftersom den här tendensen är subtil och dold och ofta inte har något med sexuella lustar att göra, behöver det inte vara uppenbart att det är lust. Alla människor har emellertid något av detta. Där det finns en tvingande ström och ett trängande behov, finns det lust. Ni har allt detta och det är ännu starkare när det ännu inte medvetet upplevs. Du kan lura dig själv på grund av att det som du så ihärdigt önskar dig kan vara något konstruktivt i sig. Samtidigt är du det trånande, behövande barnet som vill vara universums centrum. Det våldsamma behovet, som du kanske, men inte behöver vara medveten om, är fränkopplat orsakerna som gav upphov till den ursprungliga bristande uppfyllelsen. I din okunnighet sväller behovet – eller lusten – till outhärdliga proportioner och du blir alltmer frustrerad eftersom du inte ser lösningen, som är att förändra den inre riktningen.

Ett ouppfyllt behov som förblir oidentifierat i sin primära, ursprungliga form, framkallar med andra ord lust. I den grad som du blir medveten om dina verkliga behov, ökar du automatiskt din mognad. När ett behov är omedvetet, uppstår en förskjutning och man söker lystet efter ett substitut för behovet. Oavsett hur rättmätigt, konstruktivt eller rationellt det kan vara i sig, indikerar en sådan strävan en omognad. Ju mer trängande behovet är, desto större måste frustrationen vara. Det spelar ingen roll om detta är kopplat till sexuell lust eller till begär efter

makt, pengar, att vara omtyckt eller till en viss sak. När dessa känslor undersöks och det ursprungliga behovet upptäcks, kan man börja lösa upp lusten. Det ursprungliga behovet är något som du kan komma till rätta med, men det kan du aldrig med substitutet för behovet. Om det ursprungliga behovet fortfarande är barnsligt och destruktivt, kan det endast mogna genom att man tar fram det i ljuset. Ett medvetet behov kan mogna till ett ömsesidigt tillstånd där två personer känner igen och uttrycker sina egna respektive behov på ett sådant sätt att de hjälper varandra att finna uppfyllelse. Ett omedvetet behov måste alltid vara ensidigt och själviskt.

Att anta att det sexuella trängande behovet i sig är en syndig lust är en total förvrängning. Sexualiteten är, som jag ofta har sagt, en naturlig, frisk instinkt. Om den mognar på ett adekvat sätt, kombineras den med ömsesidighet och leder till kärlek och förening. Om den förblir separerad, utgör den lust, men den är inte mer ond än begäret efter makt, pengar, berömmelse, att alltid ha rätt eller något annat.

Den fjärde dödssynden är VREDE¹. Vad är vrede, mina vänner? I en bemärkelse är vrede alltid en lögn. Den ursprungliga känslan är ofta att man blev sårad. Om du erkände den ursprungliga känslan, skulle du inte behöva vara vred. I högmod, som beror på underlägsenhet, känner du dig förödmjukad när du såras, eftersom du ger någon annan makten att såra dig. Vreden blir därför något som ersätter den ursprungliga smärtan. Vreden tycks vara mindre skamlig genom att den sätter dig över den andra personen, snarare än att känna din sårbarhet som tycks vara en plats där du är underlägsen. Vreden lyfter dig över den sanna belägenheten som du befinner dig i – den där du blir sårad. I högmodet ljuger du om din verkliga känsla. Vrede och högmod hänger alltså samman. Lögnen är ett självbedrägeri och därmed en självalienation. Den är en förskjutning. Lögnen ger på så sätt upphov till negativa verkningar, medan att erkänna sina känslor inte gör det.

En smärta, fri från vrede, kan inte påverka andra negativt; den kommer därför inte att återvända till jaget. Om den primära känslan – smärta eller att vara sårad – inte längre är medveten, eller om den blandas med den sekundära känslan av vrede, blir den destruktiv. Huruvida vreden uttrycker sig i handlingar eller ord eller om den bara är en utstrålning, spelar ingen roll. När du erkänner att du känner dig sårad, stänger du inte av bron till den andra personen; i vrede gör du det. Den genuina, primära känslan strider inte mot kärlek och kommunikation, medan känslan som ersätter den primära känslan gör det.

Ni vet att jag vanligtvis undviker ordet ”synd” på grund av att det uppmuntrar en självdestruktiv och gagnlös skuld. Jag koncentrerar mig i stället på de underliggande omständigheterna. I detta

---

¹ Eng. ”anger”, som i andra föredrag har översatts till ilska. I detta föredrag har ordet vrede använts, i enlighet med den svenska benämningen av de sju dödssynderna. Övers. anm.

sammanhang måste jag dock använda detta ord. En vrede som leder bort från kommunikation, från att överbrygga klyftor mellan människor, utgör en synd.

Det finns förstås också en sådan sak som sund vrede, men vi talar inte om det. Det borde egentligen finnas ett annat ord för det.

FRÅGA: Jag skulle vilja ställa en fråga här. Varför är det så att i Bhagavad Gita anses vrede vara den värsta synden av alla, som skapar en fullständig förvirring?

SVAR: På grund av att i vrede, när den är en sekundär reaktion, vet du inte längre vad du verkligen känner. Du misstar dig vad gäller dig själv och du kan därför omöjligt uppfatta och förstå den andra personen. I många av de andra så kallade synderna, kan man vara fullständigt medveten om den ursprungliga känslan. Du kan vara oförmögen att känna annorlunda på grund av att vissa länkar saknas, men du vet vad du känner. Men är du är arg känner du inte den primära känslan. Endast med en medvetenhet kan du tränga in djupare och finna den underliggande sårade känslan eller smärtan.

Jag kan också tillägga att många andra destruktiva känslor, såsom svartsjuka, avund eller lust, också innehåller vrede. Vrede kan vara ett permanent tillstånd i själen som är alltför subtilt, alltför lömskt och alltför dolt för att ens kännas igen. Ni förstår nu varför jag har manat er att bli medvetna om vad ni verkligen känner. Huruvida man kallar det harm eller fientlighet, vrede eller hat gör ingen skillnad; de är alla samma sak. De flesta människor är inte ens medvetna om att de känner vrede. När de väl blir medvetna om det, är det lättare att finna den underliggande ursprungliga känslan.

FRÅGA: Vad är sund vrede?

SVAR: Sund vrede är objektiv, när rättvisa står på spel. Den får dig att hävda dig. Den får dig att kämpa för det som är gott och sant – oavsett om frågan handlar om dig eller någon annan eller en princip. Man kan till och med känna objektiv vrede kring en mycket personlig fråga, samtidigt som man projicerar en subjektiv känsla på en allmän fråga. Det är omöjligt att avgöra huruvida känslan är sund vrede genom att enbart titta på frågan i sig. Sund vrede känns mycket annorlunda än den osunda vreden. Den osunda vreden förgiftar ditt system. Den kallar på dina försvar och är samtidigt ett resultat av dem. Sund vrede gör dig aldrig spänd och skyldig och osäker. Den kommer heller aldrig att tvinga dig att rättfärdiga dig själv. Sund vrede kommer aldrig att försvaga dig.

Alla friska känslor ger dig styrka och frihet, även om känslan utåt sett framstår som negativ, medan en till synes positiv känsla kan försvaga dig om den är oärlig, om förskjutning och undanflykter är verksamma. Om din vrede lämnar dig friare och starkare och mindre förvirrad, då är det en sund vrede. Osund vrede är alltid en förskjutning av en ursprunglig känsla. Sund vrede är en direkt känsla.

FRÅGA: Är detta Guds vrede i Gamla testamentet?

SVAR: Ja, det stämmer.

FRÅGA: Har detta något att göra med rättfärdig indignation?

SVAR: Ja, det är också sund vrede. Men mina vänner, var mycket försiktiga när ni undersöker er själva. När du har en yttre situation där du kan vara fullständigt berättigad att känna dig arg, behöver detta fortfarande inte betyda att det du känner är sund vrede. Det enda sättet att avgöra detta är genom vilken effekt din vrede har på dig och andra. Endast du kan avgöra sanningen. Bara genom att vara fullständigt uppriktig med dig själv kan du skilja mellan dem.

Den femte dödssynden är FROSSERI. Den djupare innebörden av frosseri har att göra med behov. Ett behov som under en lång period är uppfyllt och frustrerat, som gång på gång motarbetas, kommer att söka utlopp. Ett sådant utlopp kan, bland många andra möjligheter, vara frosseri. Varför skulle den forntida visdomen referera till detta som syndigt? Inte bara för att det är destruktivt för den fysiska hälsan. Detta skulle säkerligen inte vara ett tillräckligt skäl för att kalla det synd. Det finns många aktiviteter i en persons liv som är oönskade och skadliga för hälsan, men de anses inte vara syndiga. Här står något mycket viktigare och mer avgörande på spel. Om du inte är medveten om dina ursprungliga behov och därför inte kan göra något för att uppfylla dem genom att avlägsna dina inre hinder, då kan du inte uppfylla dig själv. Du kan inte uppfylla dina möjligheter. Du kan inte bli lycklig och ge lycka. Du kan inte utveckla dina kreativa förmågor. Du kan inte bidra, låt det vara på ett någonsin så litet sätt, till det mänskliga samhället och dess utveckling.

Alla människor, oavsett hur mycket ni kan se ner på dem eller kanske betraktar dem som obetydliga, har möjligheten att bidra på något sätt till utvecklingsplanen. Men de kan bara göra det om de uppfyller sig själva. De kan inte uppfylla sig själva när de är omedvetna om sina verkliga behov och varför dessa behov förblir uppfyllda. När de förstår orsakerna och därmed får uppfyllelsen att närma sig mer och mer, kan de bidra med något till de kosmiska krafternas vidsträckta reservoar och påverka evolutionen och den allmänna andliga utvecklingen. Varje människas uppfyllelse och lycka är en nödvändighet för hela utvecklingen.

Det skulle vara orättvist att säga att bristande uppfyllelse alltid beror på själviskhet. Det kan vara själviskhet eller det kan vara ett barnsligt egenintresse. Det finns dock en annan del av psyket som inser att det endast är i lycka som man kan bidra, och man förlorar på att inte bidra. Denna gnagande känsla av att gå miste om något, får en att sträva, och om man strävar i rätt riktning, kommer man så småningom att vända sig inåt och söka efter orsaken till den bristande uppfyllelsen. Det finns dock många felaktiga sätt att sträva på som bara ger en tillfällig lindring av det inre trycket. Ett av dessa är frosseri. Det finns, som jag tidigare antydde, även många andra former av missbruk, såsom alkoholism.

FRÅGA: Vissa psykologer säger att onani utgör ett primärt missbruk. Är detta kopplat till frosseri?

SVAR: Jag skulle säga att detta beror väldigt mycket på frekvensen och på personens ålder. I viss grad är onani normalt. Om det ständigt praktiseras när man är vuxen, är det säkerligen relaterat till frosseri, även om förskjutningen av det verkliga behovet inte är så stor. Det är lättare att se att det verkliga behovet är en trängtan efter en givande relation på mogna grundvalar. Med frosseriet har förskjutningen rört sig så långt, att det är svårare att identifiera det underliggande verkliga behovet. Onani är emellertid också ett substitut. Det kan vara en enkel utväg för att erhålla lättnad och befrielse utan att riskera att vara involverad och ta ansvar i en personlig relation.

Den sjätte dödssynden är AVUND. Jag behöver återigen inte gå djupare in på det här eftersom jag har täckt det tidigare. Det jag sa om girighet gäller också för avund. Jag har diskuterat avund vid många tidigare tillfällen.

FRÅGA: Finns det något sådant som sund avund?

SVAR: Nej, det finns inte. Avund skulle dock under vissa omständigheter kunna leda till en sund aktivitet. Låt oss säga att någon saknar ambition – och det finns en sådan sak som sund ambition – och är förslöad, tillbakadragen, apatisk och likgiltig. Den här personen kommer i kontakt med någon som han känner sig tvungen att avundas och kan på så sätt dra sig ut ur sitt förslöade tillstånd och kanske till och med komma på rätt spår. En destruktiv känsla kan ha ett konstruktivt resultat, precis som en känsla som i sig är konstruktiv, kan ha en osund effekt. Det beror på den mänskliga personlighetens många komplicerade detaljer i relation till livsomständigheterna. Men det faktum att en destruktiv känsla i vissa fall kan frambringa positiva resultat, gör inte känslan i sig positiv, sund eller fruktbar.

Den sjunde dödssynden är LÄTTJA. Lättja är den likgiltighet och apati som jag just nämnde. Lättja representerar den falska lösningen där man drar sig tillbaka från att leva och älska. Där det finns apati, finns det ett avvisande av livet. Där det finns likgiltighet, finns det en lättja i hjärtat som inte kan känna och förstå andra – och som därför inte kan relatera till dem. Ingenting skapar ett större slöseri än lättja, eller apati, eller tillbakadragande – vilket namn man än ger det. En person som har en positiv, konstruktiv inställning till livet kommer inte att vara lättjefull. Den som inte låter sig upptas av den personliga tryggheten kommer inte att dra sig tillbaka och kommer därför inte att bli apatisk. Lättja indikerar alltid en själviskhet. Om du är alltför rädd för dig själv, kommer du inte att ta risken att gå framåt och sträcka dig ut mot andra. Den som sträcker sig ut, tar risken att bli sårad och accepterar den risken som att den värd det.

När du är lättjefull, ger du inte livet, dig själv eller andra en chans. En sådan livsförnekelse kan aldrig lösas såvida man inte börjar se att denna grundläggande själviskhet och egocentricitet är något osunt. Lättja är en av försvarsmekanismerna som jag har diskuterat. I din rädsla för att bli sårad försvarar du dig genom att bli lat och likgiltig mot allting som är livsframkallande. Lättja kallas därför med rätta en synd.

FRÅGA: Vad händer ur ett andligt perspektiv med ett liv som har slösats bort i lättja?

SVAR: Livet behöver upprepas, om och om igen, tills personen till slut drar sig ut ur den. Här gäller en lag som ni så ofta observerar runt omkring er: Ju mer man är fångad i en ond cirkel, desto svårare är det att bryta sig ut ur den. Ju djupare indragen du är i dina egna konflikter och problem – som i sin slutliga analys bara uppstår för att du inte vill komma ut ur dem och förändras – desto svårare blir förändringen. Ju mer du undflyr mötet med dig själv och fortsätter att motstå förändring, desto större blir svårigheten. Detta fortsätter tills det yttre livet blir så outhärdligt att själva det olyckliga tillståndet till slut får dig att vilja konfrontera det och förändras.

Om viljan att förändras kan uppbådas innan livet blir så outhärdligt, kan mycket olycka undvikas. Ni ser därför ofta att människor förblir fångade i sina inre problem så länge som de på något sätt ”kommer undan”. Det är bara när livet inte längre är outhärdligt för dem som de på allvar går in för att förändras. Samma sak gäller i en större skala. Om ett liv gång på gång slösas bort i lättja, kan omständigheterna i en inkarnation till slut bli så obehagliga att individen tar sig samman och kämpar sig ut ur det.

Tyvär är det bara alltför ofta som lättjan tar minsta motståndets väg så länge omständigheterna inte är alltför dåliga. Detta skapar för det följande livet de psykologiska betingelserna som gör det svårare att leva i lättja eftersom självbevarelsedriften slutligen tar över när omständigheterna blir

tillräckligt svåra. När denna vändpunkt nås beror på personen. Den vändpunkten kan komma i en ny och svårare inkarnation eller den kan inträffa under det nuvarande livet.

FRÅGA: Jag undrar varför vissa av dessa dödssynder utgör verkningar i stället för orsaker. Hat och rädsla nämns dessutom inte heller. Även dessa utgör orsak och verkan på samma gång.

SVAR: Det är ofta så i religiösa läror, att det är verkan man talar om och inte orsaken. Vid en tidpunkt var mänskligheten inte redo att dyka tillräckligt djupt för att se orsakerna. Det bästa man kunde hoppas på var att förhindra människor att utföra destruktiva handlingar, även om de bakomliggande orsakerna inte avlägsnades hos individen. De destruktiva handlingarnas smittsamhet och deras direkta yttre verkningar minskade i alla fall, om de inte helt avlägsnades. Ni vet hur smittsamt det mänskliga beteendet är. Tankar och känslor är också smittsamma. Yttre beteende kommer med andra ord att påverka yttre beteende, medan tankar påverkar tankar och omedvetna känslor påverkar omedvetna känslor. De smittsamma handlingarna, åtminstone i deras grova former, hölls i schack. Det var därför som man under en lång tid koncentrerade sig mer på verkan än på orsaken. Nu när mänskligheten utvecklas, måste mer uppmärksamhet ges till de inre orsakerna.

FRÅGA: Och varför nämns inte rädsla?

SVAR: På grund av att rädsla inte är en handling. Den är en ofrivillig känsla. Den är ett resultat av många andra känslor och kan inte avlägsnas genom en direkt uppmaning om att inte vara rädd. Rädsla kan endast hanteras genom en psykologisk förståelseprocess och genom att lösa upp den bakomliggande orsaken. Om man säger till människor ”Du får inte vara rädd, för det är en synd”, kommer detta inte att förhindra att de blir rädda. De kommer att bli ännu räddare. Men om de långsamt rullar upp processen för sina känslomässiga avvikelser, förstår dem och korrigerar felaktiga begrepp, då kommer de att se att den irrationella rädslan alltid är självisk och separerande och de kommer inte längre att finna någon orsak till en sådan irrationell rädsla. Det är mer eller mindre samma sak med hat och med vrede.

FRÅGA: Att övervinna rädslan sker enligt Matteus genom att ha tilltro till Gud. Hur skulle du relatera det till vår undervisning?

SVAR: Som ni alla vet vid det här laget, kan en tilltro till Gud, på ett genuint, säkert, djupt och uppriktigt sätt, endast finnas om du först har tilltro till dig själv. I den utsträckning som du saknar tilltro till dig själv, kan du inte ha tilltro till Gud. Ja, du kan lägga den ovanpå och lura dig om den, utifrån ett behov av att klamra dig fast vid en kärleksfull auktoritet, men detta kan inte vara en sann tilltro såvida du inte har erhållit mognaden att ha tilltro till dig själv. Hur kan du ha tilltro

till dig själv, såvida du inte förstår dig själv så mycket som möjligt? Så länge du är förbryllad och famlar i mörkret om vilken effekt du har på andra och vilken effekt livet och andra har på dig, ignorerar du viktig information om ditt eget psykiska liv. Okunnigheten är ett resultat av en inre ovillighet att upptäcka sanningen, en ovillighet som ofta är omedveten. Att övervinna det dolda motståndet kommer att göra att du förstår dig själv bättre och får en växande tilltro till dig själv och därmed till Gud. Endast på detta sätt kan rädslan övervinnas.

FRÅGA: Det tycks för mig som att de sju dödssynderna är en subtilare förklaring av de tio budorden, som definitivt bygger på rädsla, eller skapar rädsla när de tillämpas.

SVAR: Ja. Varje lära skapar rädsla om den används felaktigt och missförstås. Ett strikt bud, om det uttalas utan möjligheten att upptäcka de underliggande hindren för att följa sådana bud, kommer att framkalla rädsla och skuld, och därför hat.

Idag är det inte längre möjligt eller ens konstruktivt för människor att bara lyda ett bud i sina handlingar. Eftersom detta inte är tillräckligt, kommer ditt innersta jag att känna rädsla även om dina handlingar är helt riktiga och stämmer överens med buden. Den slutliga auktoriteten finns inte utanför dig själv, utan inbäddad i ditt eget psyke. Det finns en väsentlig skillnad mellan ditt idealiserade jags perfektionistiska krav och det fruktbara livet som ditt verkliga jag vill att du ska leva.

FRÅGA: Jag lade märke till att dessa synder är flytande. De liksom flyter in i varandra. Ibland ser de ut som motsatser, som lättja som kontrast till girighet eller frosseri. De är inte exakta motsatser, men på vissa sätt är de det. Och ändå kan de förekomma samtidigt. Jag undrar om det finns ett visst samband mellan, säg lättja och frosseri?

SVAR: Dessa utgör motsatser, då frosseri är att girigt sträcka sig ut och kommer från ett frustrerat behov, medan lättja är att likgiltigt dra sig tillbaka och inte sträcka sig ut. Både lättja och frosseri har likväl samma gemensamma nämnare: en omedvetenhet om det ursprungliga behovet. Båda inrymmer fegheten som förhindrar människor att upptäcka detta behov och förändra omständigheterna som förhindrar att behovet uppfylls, nämligen barnslig egocentricitet och själviskhet. Eftersom både lättja och frosseri bottnar i förvirring och störningar, skapar de mer av samma sak.

Det är helt sant att alla dessa synder blandar sig och överlappar varandra. De kan motsäga varandra och samtidigt förekomma samtidigt. Detta beror på att de alla har samma gemensamma nämnare. Eftersom den mänskliga personligheten är konfliktfylld och inte endimensionell, kan en viss nivå av personligheten anamma en inställning som står i motsättning till en annan nivå. Ni

har alla funnit sådana motsägelser i er själva och i andra. Det är därför som mogna människor aldrig kommer att tänka på en annan person som antingen det ena eller det andra. De kommer att uppfatta människans motsägelsefullhet och kommer att kunna tillämpa den vetskapen på enskilda fall i deras omgivning.

Synderna, liksom alla budord, representerar allmängiltiga tendenser. Det mänskliga psyket är inte separerat i tydligt definierade avdelningar där den ena avdelningen inte har något med den andra att göra, utan där den ena snarare påverkar och har en inverkan på den andra. Så är det med dessa synder.

FRÅGA: Från vad du sa, finns det alltså egentligen inte någon skillnad i vikt mellan de sju dödssynderna? Ibland sägs det att lättja är värre än högmod.

SVAR: Att utvärdera detta är svårt och kan vara vilseledande. Det kan vara sant att lättja är svårare att övervinna på grund av att den är inaktiv. Lättjan paralyserar förmågorna och varar på så sätt längre. Men alla de sju synderna utgör symtom på samma underliggande orsaker.

FRÅGA: Jag ville fråga om Herrens fruktan. I Bibeln sägs det att ”Herrens fruktan är vishetens begynnelse”. Har vi förstått fruktan på ett korrekt sätt? Har vi utvecklats förbi detta?

SVAR: Den här frågan har diskuterats tidigare. Den handlar om semantik och felaktig översättning. Ordet ”fruktan” är i hög grad vilseledande och skadligt. Den ursprungliga innebörden är ”aktning” eller ”vördnad” inför Skaparens storhet. Guds oändliga storhet är sådan att ingen människa ens kan vara i närheten av att förstå den. Allteftersom man växer in i emotionell och andlig mognad, inser man sin egen begränsning i att förstå skapelsens och Skaparens storhet. Detta är den vördnad eller aktning som kommer ur visdom. Visdomen ligger dock inte i den osunda inställningen där man gör sig själv till en liten ”syndare”, där man tuktar sig själv eller förminskar sitt eget värde. Genom att göra det, skulle du minska Skaparens värde. Endast den mycket omogna, det andliga spädbarnet, kommer att vanhelga sig själv, ovetande om att den omöjliga kan greppa det universella medvetandet: Gud. Att veta detta är visdom. Allteftersom ni växer, kommer ni ibland, kanske i några korta stunder under en livstid, att förnimma er oförmåga att förstå honom. I den stund som du blir medveten om denna oförmåga, är du redan mycket större än vad du var när du bortsåg från den.

FRÅGA: Är inte Herrens fruktan ett inslag hämtat från de gamla religionerna där religionen hade en straffande karaktär?

SVAR: Ja, det kommer också från den tiden. Men det är också en fråga om felaktig översättning, kanske på grund av resterna från denna tidigare epok.

FRÅGA: Hur är det med att synda ur ett andligt perspektiv? Om man faktiskt inte begår synden, men man tänker på den, men utifrån rädsla eller någon annan anledning utför man inte den syndiga handlingen, räknas detta fortfarande som en synd?

SVAR: Jesus sa allt som finns att säga om detta ämne. Skillnaden mellan handling, känsla och tanke är inte hälften så stor som människor vill tro. Detta sker speciellt när handlingen avstås från på grund av rädsla och inte på grund av kärlek och förståelse. Ni vet att ni alla har en aura. Vad ni känner och tänker emanerar från er och förnims alltid på något sätt av andra. Ju högre andra människors medvetandenivå är, desto mer medvetna kan de vara om emanationen som de förnimmer från er. Ju lägre deras medvetandenivå är, desto mindre kommer de att vara medvetna om den, men omedvetet skulle de fortfarande veta. "Synden" påverkar därmed andra, även om den inte utageras.

Om du å andra sidan förtränger dessa känslor och begär utifrån rädsla och skuld, blir följderna ännu värre. Du kommer aldrig att nå rötterna och du kommer inte att förstå vad som får dig att känna på det här sättet. Du kommer inte att acceptera dig själv som du är nu och du kommer att lura dig att tro att du är en mer utvecklad person än vad du råkar vara. Men om du frivilligt erkänner dina känslor och begär, om du bekräftar dem inom dig och ser och möter dem, då kan du hitta de underliggande orsakerna. Du gör därmed just det enda som kommer att befria dig från rädsla och skuld.

FRÅGA: I dagens *Post* skrev Harry Golden något som innebar att konformitet inte är att leva i ett hus som liknar din grannes, utan snarare att leva i detta hus för att imponera på din granne eller få din granne att tycka om dig. Jag tror att detta förmodligen är en adekvat förklaring av konformitet. Jag skulle nu vilja veta i vilken utsträckning mogna människor anpassar sig till samhället som de lever i?

SVAR: Om vi använder ordet "anpassa sig" i den bemärkelse som det vanligtvis används, nämligen att leva upp till andra människors förväntningar, antingen utifrån ett behov av att imponera eller utifrån rädsla för att bli avvisad, kommer mogna människor inte att anpassa sig alls. Men detta innebär inte att de gör uppror. Det innebär inte heller att de gör allting annorlunda än andra. De kan göra vissa saker på samma sätt som sina grannar, men bara för att de frivilligt väljer att göra det. Bara för att de är fria, innebär inte det att de måste göra en uppvisning av att inte anpassa sig. Konformister finner det ofta nödvändigt att revoltera och göra precis motsatsen till vad de vill göra, bara för att visa att de är annorlunda. Detta är den andra sidan av myntet och

härrör från samma rot som beteendet hos de personer som inte kan göra ett självständigt val då de inte kan riskera att vara annorlunda. Den yttre manifestationen visar inte hurvida en person anpassar sig eller inte. Detta avgörs av den inre andan, av motivet. Människor som lever som dem runt omkring dem kan göra det utifrån osäkerhet, utifrån ett behov av att anpassa sig, eller utifrån friheten att självständigt välja det här sättet att leva, för att de tycker om det. När människor gör allting annorlunda utifrån ett uppror, blottas deras underliggande behov av att anpassa sig. De gör uppror mot behovet och osäkerheten inom sig själva, snarare än mot samhället. Ett sådant uppror är inte frivilligt. Det får ofta människor att göra precis motsatsen till vad de egentligen vill göra. Men det är också möjligt att de som har modet att vara annorlunda, gör så med en fri anda.

FRÅGA: Den här frågan gäller ”den enda kärleken”. Den mogna personen har, verkar det som, mycket lätt för att ge kärlek och skulle säkert vilja få något i gengäld. Om en person är, låt oss säga, sjuttiofem procent mogen och får den här underbara känslan från att ge kärlek, så verkar det som om kärleksobjektet inte är så viktigt. Hur skulle en sådan mogen person som behöver och vill ge kärlek, som är förmögen att ge det, kunna förena detta med vad romantiker säger om två personer som kommer samman, och så plötsligt stämmer allt!

SVAR: Här råder en hel del förvirring. För det första finns det många olika slags kärlek. Det är helt sant att en mogen person kan älska många människor på många olika sätt. För tydlighetens skull, låt oss använda orden ”värme” och ”förståelse”. Dessa känslor kan även kännas för människor som inte aktivt älskar den här mogna personen tillbaka. Den här mycket mogna personen kommer dock säkerligen inte att hysa erotisk kärlek, kärleken mellan könen, när den inte besvaras. En mogen, givande relation är ömsesidig. Den kan inte vara ensidig. Det skulle vara ett grovt missförstånd att tro att mogna män och kvinnor kan älska när de är hatade. Det bästa som kan förväntas är att de inte hatar tillbaka eftersom de inte går in i försvarsställning. De är objektiva och inte indragna och de förnimmer därför varför den andra personen hatar. De kommer dock inte att söka en relation i ett sådant fall, inte ens i form av en tillfällig vänskap. Mogna män och kvinnor kommer att ha förståelse och värme i olika grader för olika människor. De kommer att relatera till många människor på olika sätt. Men i en äktenskaplig, engagerad kärlek är ömsesidighet en förutsättning för en mogen relation. Detta innebär inte att båda alltid känner på samma sätt och med samma intensitet; äktenskaplig kärlek kan inte mätas i sådana termer. Relationer förändras och skiftar, men på det stora hela måste det finnas en växelverkan. Du sammanför här två olika slags kärlek – allmänna mänskliga relationer och erotisk kärlek – och det är därför som du är förvirrad.

FRÅGA: I äktenskaplig kärlek, är det möjligt att mannen kanske älskar mer först, och sedan kvinnan, och sedan ändras det igen?

SVAR: Naturligtvis. Men detta kan också ha att göra med något annat än kärlek i dess sanna bemärkelse. Det kan vara så att behovet och osäkerheten hos den ena personen vid en viss tidpunkt är större och att den personen då uttrycker ett beroende. När det behovet är tillfredsställt, kan bilden ändras.

FRÅGA: Är inte den största och bästa anpassningsfaktorn i en äktenskaplig relation förmågan att långsamt växa in i att man ser Gud i den andra partnern?

SVAR: Detta gäller för alla slags mänskliga relationer.

FRÅGA: Jag håller på att bli medveten om en ny slags känsla. Allteftersom depressioner, rädslor och förträngningar löses upp, framträder en personlighet som inte är personligt involverad eller har några personliga känslor, så att man först inser att kärleken har två sidor: en slags negation och en positiv sida, båda i en personlig involvering, med jaget som objekt. Kärlek blir därmed en förståelse och en icke-personlig involvering, på ett sätt att man kan känna för en främling som man inte direkt tycker om och som man inte är personligen involverad med. Det är bara en acceptans. I en personlig relation, blir detta en växandeprocess mellan två personer, utan frågor som ”vem älskar mest”. Det är ett djupt personligt givande, en mycket intressant känsla. Man känner det som om man har förlorat sin kropp.

SVAR: Ja, det är som om någon annan sprider den känslan genom dig. Som om ett nytt slags väsen tog tag i dig inombords. Du kanske kan uppleva samma sak med tankar, som om en tanke tänks i dig, som om det inte är din egen tankeprocess som tänker, och samtidigt är det väldigt mycket din egen, men den kommer från ett nytt och ovant område i ditt väsen. Det är något som är lugnare och klokare som tänker och känner genom dig.

Detta är vad jag återkommande talar om. Detta är det verkliga jaget som långsamt manifesterar sig, som träder fram ur alla störande lager. Allteftersom du lär dig att förstå och acceptera dig själv som du är, och därmed lösa konflikter – inte genom att förtränga och fly från dem, inte genom falska lösningar och försvar, utan genom att rättframt se och möta allt som finns inom dig, förstå det och jämföra det med verkligheten och med sanningsenliga begrepp – allteftersom du går igenom arbetet på denna väg, då börjar detta verkliga jag att manifesteras. Det du beskriver är det verkliga jagets manifestation. Detta kommer inte att visa sig inom alla livets och tillvarons områden på en gång. Det kan först visa sig inom de områden där mindre allvarliga konflikter har blivit lösta. Nästa steg kommer att vara att lösa de allvarligare problemen som uppenbarar att det finns en djup, subjektiv och destruktiv involvering, även om frånvaro av involvering används som en ytlig falsk lösning. I det verkliga jagets nya tillstånd finns det verkligen en djup involvering, men på ett helt annat sätt – på ett sätt som inte försvagar och förvirrar. Denna involvering är

fruktbar för alla berörda och fyller dig och de som är i kontakt med dig med en meningsfullhet som du inte skulle kunna uppleva i en frånvaro av involvering eller i ett barnsligt beroende och en överdriven involvering.

Från en viss punkt på denna väg, kan du befinna dig på en plåtå där du, som ett resultat av dina ansträngningar, upplever det verkliga jagets manifestation. Du kan dock behöva komma bort från det igen, medan du tar itu med de ännu olösta problemen och på en djupare nivå upprepar cyklerna som du har gått igenom, tills du når nästa plåtå. Vid en tid som denna, kan, som du beskriver det, känslorna som jag talade om tidigare, vördnaden inför Gud och insikten i ens egen begränsning att greppa Skaparen komma samtidigt. En gudomlig aspekt inom dig börjar fylla dig, först med en känsla som om det vore något annat, som sedan tränger in i och omsluter dig inifrån och ut, tills du vet att det är en integrerad del av dig: ditt verkliga jag.

FRÅGA: Om en man gifter sig utan att vara riktigt djupt kär i en kvinna – för det första, är detta fel? För det andra: Är det möjligt att detta äktenskap med adekvat vägledning skulle kunna falla ut väl? Är det möjligt att de då blir kära, att det utvecklas till en verklig kärleksaffär, även om det började ganska kyligt?

SVAR: Det är mycket svårt att svara dig med ett bestämt uttalande om rätt eller fel. Det beror på så många omständigheter. Det beror på motivationen, på vilken typ av känslor man faktiskt hyser och hur mycket vilja och ansträngning man lägger in i relationen. Men generellt kan jag säga att om motivationen är uppriktig och om det finns känslor av tillgivenhet, respekt och tycke för den andra människan, tillsammans med vissa gemensamma grundläggande intressen, kan detta verkligen visa sig vara ett bättre äktenskap än ett som bara har sin grund i passion. I det senare fallet kan de verkliga värdena förbises. Jag menar dock inte att om två människor är förälskade, förbiser de nödvändigtvis de verkliga värdena. De kan ha blivit förälskade precis på grund av dem.

Det du säger är absolut ingen regel, men det är under vissa omständigheter möjligt om verkliga värden uppfattas. Man bör dock i ett sådant fall noggrant undersöka motivationen hos båda personerna. Detta kan inte göras snabbt och enkelt, eftersom djupa och dolda faktorer kan spela en roll. Inte ens förvrängda och osunda motiv, när de till slut tas fram i ljuset, behöver ha en skadlig effekt. Men dessa kommer att bli oerhört skadliga om man är omedveten om dem eller om man inte villig att hantera dem.

Mina käraste vänner, må ni lyckas med att absorbera och göra materialet som jag har gett er i alla dessa föredrag till en integrerad del av er själva. Mycket av det har ännu inte absorberats och endast er vilja att plöja framåt i detta arbete för att finna er själva kommer att göra det möjligt för

er att göra det. Må dessa ord i kväll stärka er förståelse, både i ert intellekt och i era känslor. Var välsignade, var och en av er, på er väg, i ert arbete, i era aktiviteter, i era mänskliga relationer. Må ni alla lära er att acceptera er själva som ni är utan att känna synd, och i denna acceptans lösa upp de betingelser som kallas ”synd”. Var i frid. Var i Gud!

* Se föredrag nr 30: Egenvilja, högmod och rädsla

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-06-16